

tænkte på, om den hæderspris, han ville modtage om 30 år, var skattefri eller ej? Nej, det gjorde han overhovedet ikke. Han fortsatte sin forskning, fordi det, han lavede, var dødspændende.

Han fik international anerkendelse. Han blev medlem af diverse videnskabelige selskaber over hele verden. Han fik masser af priser og masser af professorater, masser af tilbud om at komme rundt omkring i verden og forelæse om sin videnskab.

Det, at hæderspriser i Danmark er skattebelagt, betyder intet som helst for forskningens kvalitet, intet for forskningens vilkår. Det er hæderen, der tæller. Det er den internationale hæder, der tæller. Det er ikke, om pengene er skattefri eller ej.

Forslagsstillerne skriver i forslaget, at det ikke er fremmende for dansk forskning eller for lysten til at uddele hæderspriser, at prisen i hovedsagen går til det danske skattevæsen. Det har intet med det at gøre. Hæderspriserne uddeles på grundlag af kollegers anerkendelse - kolleger, som kan påskønne den videnskab, der bliver udført. Den bliver uddelt på grundlag af deres påskønnelse af en kollegas fremragende arbejde og ikke noget som helst andet.

Op fremmende for dansk forskning? Det er ikke noget, man sidder og har for øje, når man forsker, at nu kommer der en hæderspris, som måske er skattebelagt. Det betyder intet. I øvrigt gives disse priser ofte til personer, som er meget veletablerede forskere, som har forsket i årevis, i årtier, og som ikke på noget tidspunkt har drømt om at stræbe mod de pågældende priser, for det kan man slet ikke. Man sidder da ikke som ung forsker og siger: Jeg går efter Nobelprisen, for den er skattefri, den anden den gider jeg ikke have, for den skal jeg betale skat af.

Nej, det her forslag, er, mener jeg, malplaceret. Det er uden betydning for forskningen, det har kun interesse for at få noget omtale. Derfor kan Det Radikale Venstre ikke støtte det. Vi er meget stolte af, at vi har forskere som Willi Dansgaard i Danmark, men at ændre skattelovgivning på grund af én person, det vil vi altså ikke.

Kim Behnke (FP):

Når man rejser rundt i den store verden, så er noget af det, man oftest bliver spurgt om: Hvordan kan I danskere dog holde ud at leve under så høje skatter? Hvordan kan det danske beskatningsgrundlag overhovedet være til stede? Hvorfor flygter danskerne ikke bort fra det tunge danske skatteåg?

Og så fortæller man jo gladelig, at til gengæld for, at vi betaler de her skatter, modtager vi jo en lang række forskellige offentlige tilbud i Danmark; men selv ikke med en gennemgang af dem er det muligt at overbevise folk om, at den måde, vi har indrettet os på i Danmark, er særlig fornuftig.

Der er ingen andre steder, hvor man med den nidkærhed og den fine kam skraber hen over befolkningen, finder hver en krone, der måtte ligge i hjørnet af en bukselomme, og sørger for, at den beskattes, koste hvad det vil, også selv om der skal ansættes nok så mange embedsfolk til at administrere, og selv om man i nogle tilfælde har større udgifter ved at opkræve skatterne end det provenu, der kan komme ind.

For de hæderspriser, som bliver uddelt i Danmark, gælder det selvfølgelig, at prisen er afmålt efter, at man godt ved, der efterfølgende skal betales indkomstskat - ofte den højeste marginalskat, for de personer, der modtager hæderspriserne, har jo da heldigvis som oftest i forvejen en fornuftig indkomst, og derfor vil hædersprisen blive beskattet ganske kraftigt.

Så man kan sige, at i Danmark er der den nødvendige balance, at man afpasser ydelser efter, at de også skal beskattes, og så ser på, hvad vedkommende netto får på bundlinjen. Det er præcis, som når man går til overenskomstforhandlinger og stiller lønkrav: så tænker man ikke så meget på bruttolønnen, man tænker mere på nettolønnen.

Det hensyn kan vi ikke forvente bliver taget ude i den store verden. Vi kan ikke forvente, at man dér sidder og tænker på, at den danske forsker, man ønsker at hædre, i den sidste ende stort set ingenting får ud af det. Man afpasser beløbene efter den målestok, der er internationalt kendt, nemlig at den slags hædersbevisninger de fleste steder bliver betragtet som det, de er, nemlig en hædersbevisning til personen og ikke et bidrag til det pågældende lands nationaløkonomi og skatteindtægter.

Det er derfor efter Fremskridtspartiets opfattelse helt naturligt, at man får fjernet denne beskatning, særlig i betragtning af, at der jo for to hædersprisers vedkommende allerede i dag er tale om skattefrihed. Nøjagtig de samme argumenter, som har været gjort gældende i forbindelse med at fritage f.eks. Nobelprisen for beskatning, bør selvfølgelig være gældende for alle de øvrige internationale anerkendte priser.

Og da det jo ingenlunde har nogen provenumæssige konsekvenser, da det ikke bevirker